

служащи да му взематъ душата и да я заведатъ предъ сѣдилищата на ада. Но преди да отиде въ сѣдилищата, душата на китаеца се изправя предъ бога на крепоститѣ и укрепленията, който я изпитва и я оставя на свобода, или пъкъ я наказва съ бой, споредъ дѣлата презъ живота. Следъ това тоя богъ я праща подъ стража на царь Йама.

Адътъ се състои отъ много градове и земи. Главниятъ градъ е Фонгъ-Ту. Душитѣ на умрѣлитѣ влизатъ въ него презъ голѣма врата, наречена „врата на дяволитѣ“. Градътъ е заобиколенъ съ голѣма рѣка съ три моста — единъ златенъ за боговетѣ, единъ сребърненъ за праведнитѣ и единъ дървенъ за грѣшнитѣ. Мостоветѣ сж безъ пазачи, но ако нѣкой много грѣшенъ иска да мине, то веднага пада въ рѣката, гдето става жертва на бронзови змии и кучета отъ желѣзо, които го хапятъ и кжсатъ.

Хората пъкъ, които сж извършили добри дѣла, иматъ вѣченъ животъ и отиватъ въ рая. Когато споредъ списъцитѣ настѣпи последниятъ часъ за тия хора, тѣ умиратъ привидно. Въ действителность тѣ само напускатъ своето тленно тѣло и отиватъ на планината Куенъ-Луенъ, за да живѣятъ вѣчно. Други праведници пъкъ отиватъ въ земята на крайното блаженство на Запада. Тая земя се намира на западния край на земята и е отдѣлена съ много други царства отъ нашата земя.

Тя е мѣсто на удоволствията, заобиколена отвсѣкжде съ седемъ реда дървета, съ клоне отъ скжпоценни камъни, които издаватъ чудно хубави звуци, когато ги докосне вѣтрътъ. Езерата тамъ иматъ дъно отъ златенъ пѣськъ и по тѣхнитѣ води цвѣтятъ лотуси. Птички съ пѣстроцвѣтни крила възпѣватъ съ божественъ гласъ петтѣхъ добродетели. Върху земята пада дѣждъ отъ цвѣтя. Тукъ всички винаги сж щастливи. Блажени сж тия, които заслужатъ презъ живота си милостъта на боговетѣ. Въ часа на смъртъта тѣхното сърдце не ще